

Peter Nicolaisen

Partner i Bioss og Lederskab

Stop pop med rock

America First, Brexit, permanent grænsekontrol mellem velfungerende nationer og lignende isolerende beslutninger har aldrig skabt velstand og fremgang. Alligevel har deres fortalere held til at overbevise stadig flere vælgere, som med nogen ret er holdt op med at tro på åbenhed og fællesskaber. Udviklingen skal vendes, for ellers går vi alle ned sammen.

Jeg har det meget svært med Trump, Farage og Thulesen Dahl. De må selvfølgelig mene, hvad de vil. Men jeg har det svært med, at man næsten ikke kunne se Farages røv for bare skosåler, da nogen skulle vise vej og bære Storbritannien videre efter Brexit-afgørelsen. Og jeg har det svært med, at Thulesen Dahl først efter folketingsvalget og siden efter EU-afstemningen i december sidste år ikke har villet løfte ansvaret og nationen, efter at vælgerne i store tal fulgte hans anbefalinger.

Men Thulesen Dahl & Co. hverken kan eller vil løfte. Selvfølgelig, for de har aldrig haft noget at byde og bygge på. Alligevel er Thulesen Dahl i dag formand for det største parti i blå blok, Dansk Folkeparti.

Partiet er populistisk. Det er det næststørste i rød blok, Enhedslisten, også. Begge er de populistiske i den forstand, at de i enkeltsager peger på letforståelige og appellerende, men i praksis ikke-mulige og direkte velstandsnedbrydende løsninger. Mere overordnet er deres partiprogrammer usammenhængende og verdensfjerne. Og desuden altid gennemsyret af dem eller os-løsninger. Blev deres politik gennemført, ville det medføre tilbagegang og velstandstab for alle.

Tæller man Alternativet med, har populisterne 60 mandater, en tredjedel af Folketingets 179. Der er selvfølgelig langt til et flertal på 90. Men det er en betydelig bevægelse fra den knappe fjerdedel, populisterne har været vant til, og de 60 mandater er nok til at forstyrre både regeringens og parlamentets evne til at fungere.

I Storbritannien og USA finder den samme udvikling sted, men her forhindrer valgsystemerne populistiske partier i at få sæde i parlamentene. Til gengæld findes de populistiske strømninger i de etablerede partier, lige nu mest udtalt hos Republikanerne i USA og De Konservative i UK.

Ønskes: Troværdig samfundsmodel

I fremgangens og velstandens navn må opbakningen til populisterne vendes, og deres nedbrydende forstyrrelser mindskes. Det kan kun lade sig gøre, hvis de andre politiske partier igen kan tilbyde populisternes nytilkomne vælgere et troværdigt bud på velstand og fremgang.

Det tilbud har manglet i efterhånden mange år. I stedet har disse vælgere oplevet vanskeligere vilkår og stigende håbløshed. Det, de har hørt og set, har ikke afspejlet deres egen oplevede virkelighed. Det har vælgerne i en lang periode accepteret, fordi de historisk har lært, at det alligevel gik fremad for dem. I for mange år har de imidlertid nu oplevet, at spejlingen fortsat mangler, og at fremgangen er stoppet.

Derfor er de flyttet over til pop(ulisterne). Derfor er de flyttet væk fra de ansvarlige, der gerne vil, men for længe ikke har formået at rocke i den forstand, at de ikke har kunnet præsentere en troværdig samfundsmodel, som i en ny verden præget af globalisering og accelererende teknologiudvikling tilbyder velstand og fremgang for alle.

Derfor er alle vi, der nyder godt af teknologi og globalisering, alle vi, der godt kan klare os selv, alle vi, der er ved at gå op i limningen over Trump, Farage, Thulesen Dahl og over de mennesker, som vi i en blanding af desperation og irritation brændemærker alt fra Dovne Robert til White Trash; alle vi er nødt til at mobilisere al forstand og indsats i bestræbelsen på at hjælpe de ansvarlige politikere med at skabe en ny samfundsmodel. En model, som vel at mærke tilbyder fremgang, plads, arbejde og værdighed til alle.

Kan vi ikke det, går vi alle ned sammen. Læs historiebøger, hvis du vil vide mere om, hvordan sådanne sammenbrud og efterfølgende ned-ture kan se ud. Eller følg Storbritannien i landets fortsatte bevægelse fra verdensmester til en kontinental lilleput, fra British Empire over United Kingdom til – hvem ved – Little England?

Læs andre historiebøger om, hvordan andre før os har løftet fra lignende, men endnu vanskeligere udgangspunkter. De bøger handler heldigvis bl.a. om rammevilkår som individets ukrænkelighed, om demokrati, retsstat, ytringsfrihed, menneskerettigheder og menneskers arbejdsmuligheder for at udfolde deres potentiale. De beskriver f.eks. New Deal, Marshall-hjælpen eller EU.

De handler om skabelsen af stadig større fredelige og sameksisterende fællesskaber, hvor den enkelte kan udfolde sig, være sig selv og være noget værdifuldt for andre. De beskriver også, at mennesker gerne vil bidrage og tage store slæb, hvis de kan se, at det gavner og vil bidrage til fremgang.

Det begynder med arbejdsmarkedet

I den nye udgave skal modellen favne omtalte globalisering og teknologiudvikling i enhver og bredeste forstand. Mit bud på den allerlængste bane er en fortsat udvikling videre fra jægersamfund, bystater, fyrstendømmer og nationer til et føderalt verdenssystem, hvor vi placerer og løbende flytter politikområder til det niveau, hvor de mest hensigtsmæssige beslutninger træffes inden for rammerne af ovennævnte individrettigheder og samfundsfundamenter.

Mere akut på nationalt niveau er der også brug for en troværdig dem og os-model (for det er alle bæredygtige samfundsvisioner). Jeg ville ønske, at jeg kunne pege på et officielt forslag, men det

findes ikke, så vidt jeg ved. Men man bør begynde med arbejdsmarkedet, for det er der, fremgangen samt troen og håbet på den skabes.

Vi må og skal med andre ord finde en arbejdsmarkedsmodel, som giver alle en rolle, som andre har glæde af, og som man derfor bliver belønnet ordentligt for. Vi har historisk været gode til at indrette arbejdsmarkedet, og f.eks. fortjener den løbende tilpasning af pensionsalderen til den stigende levealder ros.

En ny model skal imidlertid ikke bare være endnu en tilpasning eller reform af den eksisterende – flere årtiers arbejdsmarkedsreformer har jo helt ærligt ikke ændret en tøddel i nogens opfattelse af, at udsigten for dem på randen er håbløs. Derfor er de forfaldne til indholdsløs pop. Og derfor skal vi andre rocke med en de og vi-model – tænk den gerne som en samfundsmodeldisruption.

Peter Nicolaisen, 9. november 2016, Mandag Morgen